

**RAUTATIELÄISTEN YLIMÄÄRÄINEN
YLEISVENÄLÄINEN EDUSTAJAKOKOUS¹⁰⁹
TAMMIKUUN 13 (26) PÄIVÄN ISTUNTO 1918**

PIKAKIRJOITUSPÖYTÄKIRJA

1

KANSANKOMISSAARIEN NEUVOSTON SELOSTUS

Toverit, valitettavasti minulla ei ole mahdollisuutta tehdä teille täydellistä selostusta ja luulen, että ne teistä, ketä asiaintila kiinnostaa yksityiskohtaisemmin, ovat osittain lehtitiedoista, osittain henkilökohtaisista vaikutelmistaan Neuvostojen edustajakokouksessa saaneet täydellisen ja oikean käsityksen Neuvostovallan nykytilanteesta, sen suhtautumisesta muihin laitoksiin ja sen ratkaistavana olevista tehtävistä. Sallikaa minun näin ollen rajoittua muutamiiin lyhyihin lisähuomautuksiin. Luonnehtiakseni Neuvostovallan tehtäviä ja tilannetta minun on kosketeltava sitä, miten Neuvostovalta suhtautuu rautatieläisproletariaatin, rautatietyöläisten järjestämiseen.

Toverit, te tiedätte, että Neuvostovalta on joutunut selkkaukseen Perustavan kokouksen kanssa ja että kaikki omistavat luokat: tilanherrat, porvaristo, kaledinilaiset ja heidän kannattajansa syytävät nyt meidän niskoillemme moitteita siitä, että Neuvostovalta on laskenut hajalle Perustavan kokouksen. Mutta mitä voimakkaampina muutamien porvarilehtien sivuilta nuo moitteet kantautuvat, sitä voimakkaammin kantautuu myös työläisten, sotilaiden, työtätekevien ja riistettyjen ääni. Talonpojat sanovat, etteivät he ole koskaan epäilleet sitä, etteikö Neuvostovalta olisi kaikkia muita valtoja parempi ja että työläiset, sotilaat ja talonpojat eivät luovuta milloinkaan kenellekään eivätkä millekään laitokselle omia Neuvostojaan, jotka ovat heidän itsensä valitsemia, heidän itsensä muodostamia ja joiden työtä he itse valvovat ja tarkastavat. Neuvostovalta on joutunut selkkaukseen Perustavan kokouksen kanssa ennen

kaikkea sen vuoksi, että Perustavaan kokoukseen, kuten te kaikki tiedätte, valittiin sellaisten ehdokaslistojen mukaan, jotka oli laadittu jo ennen Lokakuun vallankumousta. Perustava kokous valittiin yleisillä, välittömällä ja suhteellisilla vaaleilla, yhtäläisen äänioikeuden perusteella salaisella äänestyksellä. Tällainen vaalijärjestelmä on paras vaalijärjestelmä, mutta vain eräällä ehdolla se voi ilmaista oikein kansan tahdon, nimittäin jos ne puolueet, joilla tämän järjestelmän mukaisesti on yksistään vain oikeus ja mahdollisuus laatia ehdokaslistat, jos nuo puolueet todella ilmentävät omia ehdokkaitaan äänestävien väestöryhmien mielialaa, pyrkimyksiä, etuja ja tahtoa, sillä toisenlaisen vaalijärjestelmän vallitessa, jolloin erillinen äänestysalue valitsee oman erikoisen ehdokkaansa tai edustajansa, sellaisen vaalijärjestelmän vallitessa kansan on helppo korjata heti virheensä, kun se huomioi mielialansa tai tapahtuneet poliittiset muutokset. Mutta suhteellisen vaalijärjestelmän vallitessa on puolueen kokonaisuudessaan laadittava ehdokaslistansa jo kauan ennen vaalien suoritusta, ja siitä johtui, että puolueiden oli laadittava ehdokaslistat jo syyskuussa ja lokakuun alussa Perustavaa kokousta varten, jonka piti kokoontua marraskuun 12 päivänä. Kuten kaikki muistatte, lain mukaan oli säädetty tiukka määräaika. Tämän ajan sisällä piti kaikkien puolueiden esittää ehdokaslistansa, ja määräajan umpeenkuluttua ei ehdokaslistoihin saanut tehdä muutoksia. Siitä johtui, että Venäjän suurimman puolueen — sen, joka silloin kesällä ja syksyllä oli epäilemättä suurin puolue, eserräpuolue, sen piti vuoden 1917 lokakuun alkuun mennessä esittää ehdokaslistansa koko eserräpuolueen nimessä; ja niin tapahtuikin. Ehdokaslistat esitettiin lokakuun alussa ja niihin oli merkitty eserräpuolueen ehdokkaat; tavallaan sellainen puolue yhtenä kokonaisuutena oli olemassa. Sen jälkeen kun ehdokaslistat oli laadittu ja kun Venäjän työläiset ja talonpojat olivat vallankumouksen alusta lähtien, muodostettuaan omat Neuvostonsa, käyneet läpi pitkän, vaikean ja rasittavan taipaleen, sen jälkeen osoittautuikin, että sovittelusta Kerenskin kanssa oli tullut loppu. Kuitenkin tätä viimeksi mainittua pidettiin myös eserränä — ja muka sosialistina ja vallankumousmiehenä, vaikka itse asiassa hän oli imperialisti, joka piilotti salaiset sopimukset taskuunsa, Ranskan ja Englannin imperialistien kanssa solmitut sopi-

mukset, ne samat sopimukset, jotka helmikuussa kukistettu tsaari oli solminut,— ne samat, jotka tuomitsivat Venäjän kansan verilöylyyn sen takia, että ehkäpä Venäjän kapitalistien onnistuu valloittaa Konstantinopoli, Dardanellit, Armenia tai palanen Galitsiaa, ja ne niistä, jotka olivat erittäin innostuneita, sellaiset kuin kuulu Miljukov, ne laativat jo etukäteen karttoja, joidenka mukaan piti lohkaistaman myös palanen Itä-Preussia ja annettaman se Venäjän kansalle palkaksi miljoonien työläisten ja sotilaiden veren vuodattamisesta. Sellainen oli todellisuudessa Venäjällä vallitseva porvarillis-imperialistinen Kerenskin tasavalta, Kerenskin, jota pidettiin edelleenkin eserräpuolueen varsinaisena jäsenenä niin kuin hän olikin.

Työläisten ja sotilaiden edustajain Neuvostojen toinen yleisvenäläinen edustajakokous kokoontui lokakuun lopulla, jolloin kansa oli jo väsynyt tuohon sopuiluun imperialistien kanssa, jolloin kesäkuussa tapahtunut hyökkäys oli tullut maksamaan meille satoja tuhansia ihmisuhreja ja osoittanut selvästi, minkä takia sota pitkistyy, kuinka nuo salaiset sopimukset tuomitsevat sotilaita lahdattavaksi ja kuinka „sanat” rauhasta ovat jääneet pelkiksi sanoiksi. Sen vuoksi Neuvostojen toinen yleisvenäläinen edustajakokous kukisti tuon porvarillis-imperialistisen hallituksen vallan ja pysytti Neuvostovallan. Perustavan kokouksen vaalit suoritettiin marraskuun 12 päivänä; nuo vaalit saattoivat työläiset, sotilaat ja varsinkin talonpojat sellaiseen asemaan, että heidän oli valittava vanhojen ehdokaslistojen mukaan, muita ehdokaslistoja ei ollut eikä niitä voitu laatia, ja senpä vuoksi nyt, kun meille sanotaan: „Te laskitte hajalle Perustavan kokouksen, joka edusti kansan enemmistön tahtoa”, kun tätä toistavat monessa äänilajissa porvarilliset kynäniekat ja sanomalehdet, kun sen tekevät Kerenskin tapaiset sosialistit, niin me vastaamme heille: „Miksikä Te ette voi sanoa kansalle ainoatakaan suoraa sanaa tästä perustelusta, jonka juuri teille esitin ja joka oli Perustavan kokouksen hajottamista koskevassa dekreetissä?”. Me emme voi pitää Perustavaa kokousta kansan tahdon ilmentäjänä, koska se valittiin vanhojen ehdokaslistojen mukaan. Työläiset ja varsinkin talonpojat äänestivät eserräpuoluetta kokonaisuutena, mutta vaalien jälkeen tuo puolue jakaantui kahtia ja siksi kansa näki tuon puolueen vaalien jälkeen kahtena puolueena — oikeistoieserrien puo-

luena, joka lähti porvariston mukana, ja vasemmistooseriin puoluena, joka lähti eteenpäin yhdessä työväenluokan kanssa, yhdessä työtätekevien kanssa ja osoittautui sosialismiin kannattajaksi. Olisiko kansa Perustavan kokouksen aikana kyennyt tekemään valinnan oikeistooseriin ja vasemmistooseriin välillä? — Ei olisi kyennyt, ja siksi me sanomme, ettei edes ehdokaslistojen laatimisen ja vaalien suorittamisen kannalta, tuolta muodolliselta kannalta katsottunakaan kukaan voi kumota mielipidettämme, ettei Perustava kokous voinut ilmaista oikein kansan tahtoa. Ei vallankumous ole syyssä siihen, että se tapahtui ehdokaslistojen laatimisen jälkeen ja ennen Perustavan kokouksen vaaleja, ei vallankumous ole syyssä siihen, että eserräpuolue on pitänyt niin kauan kansaa ja varsinkin talonpoikaista tietämättömyydessä ja petkuttanut niitä puheillaan, että vasta lokakuun 25 päivän jälkeen, kun kokoontui Talonpoikain toinen edustajakokous, vasta silloin huomasimme, ettei oikeisto- ja vasemmistooseriin välillä voinut olla sovintoa, ja sen jälkeen kokoontui useita sekä sotilaiden että talonpoikien edustajakokouksia ja vihdoin rautatieläisten edustajakokous.

Ja kaikkialla me olemme nähneet samanlaisen kuvan — toisaalta valtava enemmistö niitä, jotka todella kuuluvat työtätekevien ja riistettyjen joukkoon, asettuu kaikkialla täydellisesti, ehdottomasti ja lopullisesti Neuvostovallan kannalle, ja toisaalta porvarilliset huippukerrokset, toimittajat, hallintoviranomaiset ja rikkaat talonpojat — kaikki he ovat asettuneet omistavien luokkien kannalle, porvariston kannalle ja julistaneet tunnuksen: „Kaikki valta Perustavalle kokoukselle”, — sille kokoukselle, joka oli valittu ennen vallankumousta ja jota valitessaan kansa ei tiennyt eroa oikeistooseriin ja vasemmistooseriin välillä. Ei, työtätekevien luokkien vallankumous tähtää vanhoja ehdokaslistoja korkeammalle, ennen vallankumousta sorron alla olleiden työtätekevien ja riistettyjen edut on asetettava etutilalle, — ja koska Perustava kokous on Neuvostovallan tahtoa vastaan, työtätekevien ehdottoman enemmistön tahtoa vastaan, niin siksi — alas Perustava kokous ja eläköön Neuvostovalta. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.) Ja nyt, toverit, me tulemme päivä päivältä yhä vakuuttuneemmiksi siitä, että Neuvostovalta tulee saamaan yhä suurempaa tukea köyhälistöltä, työtätekeviltä ja riistetyiltä kansan-

talouden kaikilla aloilla ja maamme kaikilla kolkilla, ja vaikka porvarilliset sanomalehdet ja, luvallanne sanoen, sosialistiset lehdet, sellaiset kuin oikeistoieserrien, Kerenskin puolueen lehdet panettelisivat meitä kuinka tahansa siitä, että meidän valtamme on kansaa vastaan eikä nojaudu kansaan, niin se on ilmeistä valetta. Juuri tänään saimme erään erittäin havainnollisen todisteen, saimme tiedotuksen Donilta (yöllisessä sähkössä) siitä, että Voronezhissa on kokoontunut kasakkaosastojen edustajakokous ja Kamenskajan kasakkakylässä on kokoontunut 20 kasakkarykmentin ja 5 patterin edustajakokous. Rintamakasakat kutsuivat koolle edustajakouksensa, sillä he näkevät, että kaledinilaisten ympärille kokoontuu upseereita, junkkarikoululaisia ja tilanherrojen poikia, jotka ovat tyytymättömiä siihen, että Venäjällä valta siirtyy Neuvostoilille, ja toivovat, että Donista tulisi itsenäinen. Siellä muodostetaan itseään ensimmäiseksi atamaaniksi nimittävän Kaledinin puoluetta. Tämä rintamakasakkain edustajakokous piti ajaa hajalle. Rintamakasakat vastasivat siihen ensiksikin siten, että yhtyivät Voronezhin edustajakokoukseen, toiseksi — julistivat sodan Kaledinille, kolmanneksi — vangitsivat atamaanit ja neljänneksi — valloittivat kaikki tärkeimmät rautatieasemat.

Antaa herrojen Rjabushinskiin, jotka lähettivät sinne miljooniaan ja jakelivat täällä miljooniaan, jotta sabotoijat saisivat palkkansa ja asettaisivat esteitä Neuvostovallalle, antaa herrojen Rjabushinskiin yhdessä Ranskan ja Englannin herrojen kapitalistien kanssa ja Romanian kuninkaan kanssa valitella ja murehtia nyt kohtalooaan: heidän viimeiset toiveensa ovat pettäneet jopa Donillakin, missä on eniten varakkaita talonpoikia, jotka ovat eläneet palkkatyön, vieraan työvoiman riistolla ja käyvät ainaista taistelua sinne pitkien matkojen takaa puutteen pakottamana siirtynyttä talonpoikaisväestöä vastaan,— jopa sielläkin, missä on eniten riistäjätalonpoikia, jopa sielläkin on saanut ihmiset kuohuksiin tuo Neuvostovaltaa vastaan nousseiden junkkarikoululaisten, upseerien ja yksityisomistajien järjestäytyminen, jopa sielläkin me havaitsemme sitä samaa jakautumista, jota kukaan ei halua huomata ja josta meitä syytetään. „Bolshevikit julistavat kansalaissodan”. Olisikohan Kaledin meidän keksimä, olisivatkohan bolshevikit keksineet Rjabushinskiin? Kuitenkin me tiedämme,

että tsaarinkin aikana he olivat tsaarivallan perustukena, että nuo ihmiset ainoastaan piiloutuivat tehdäkseen Venäjän tasavallasta samanlaisen porvarillisen tasavallan kuin on useimmissa maissa, joissa kaikesta vapaudesta ja valinnallisuudesta huolimatta työtätekevää kansaa sorretaan yhtä paljon, ellei enemmänkin kuin missä monarkiassa tahansa. Kun sanotaan, että bolshevikit lietsovat veljesmurhasotaa, kansalaissotaa, kun kirotaan rikollista veljesmurhasotaa, kansalaissotaa, jonka bolshevikit ovat aiheuttaneet, niin vastaamme heille: „Mitä veljesmurhasotaa se on, ovatko Rjabushinskit ja Kaledinit sitten työtätekevien veljiä? Ihme, etteivät matruusit, sotilaat, työläiset eivätkä talonpojat ole sitä tienneet, ihme, etteivät he ole sitä huomanneet, ihme, että he niin päättävästi sanovat — alistukoot Rjabushinskit ja Kaledinit Neuvostovallalle”.

Junkkarikoululaisten ja upseerien typerä ja mieletön kapinayritys Pietarissa ja Moskovassa oli tulokseton, sillä työläisten ja sotilaiden valtaenemmistö on ehdottomasti Neuvostovallan puolella. Junkkarikoululaiset ja upseerit tiesivät, että jos he ryhtyvät sotaan, niin sotilaat aseistautuvat eivätkä luovuta aseitaan kenellekään. Kansa on liittynyt yhteen ja järjestäytynyt kyetäkseen itsenäisesti ottamaan kohtalonsa omiin käsiinsä, — siksi se alkoikin vallankumouksen. Junkkarikoululaiset ja upseerit näkivät ja tiesivät mainiosti, että täällä Pietarissa on koko kansa Neuvostovallan puolella, ja kun he tulivat lyödyiksi sekä Pietarissa että Moskovassa, niin he ryntäsivät Donille järjestääkseen siellä salaliiton toivossa, että siinä vastavallankumouksen salaliitossa työtätekeviä joukkoja vastaan he voivat nojautua porvarilliseen Kievin radaan, joka elää viimeisiä päiviään, sillä se on menettänyt luottamuksensa. Kun junkkarikoululaiset ja upseerit olivat kaikkialla julistaneet työtätekeville kansalaissodan, niin he alkoivat syyttää meitä siitä, että me aloimme sodan, he sanovat: te lietsoitte kansalaissotaa, mutta hiiteen kansalaissota. Me vastaamme: hiiteen Rjabushinskit ja Kaledinit sekä kaikki heidän apurinsa. (S u o s i o n o s o i t u k s i a.)

Siksi, toverit, kun porvaristo esittää tällaisen raskaan syytöksen ja väitteen, että me muka hajotamme demokratiaa, olemme murtaneet uskon demokratian eri muotoihin, demokratian laitoksiin, jotka ovat meille niin kallisarvoisia ja ovat niin kauan pitäneet vireillä ja ravinneet Venäjän

vallankumouksellista liikettä, olemme hajottaneet demokratian korkeimman muodon — Perustavan kokouksen — niin me vastaamme: Ei, se ei ole totta; kun meillä oli sosialisti Kerenskin tasavalta, imperialistijohtajien, salaisia sopimuksia taskuissaan pitävien porvariston johtajien tasavalta, joka ajoi sotilaita sotaan (jota nimitettiin oikeudenmukaiseksi) — silloin Perustava kokous oli tietenkin parempi kuin esiparlamentti, jossa Kerenski yhteisymmärryksessä Tshernovin ja Tseretelin kanssa toteutti samaa politiikkaa. Aivan vallankumouksen alusta alkaen — vuoden 1917 huhtikuusta — me olemme sanoneet avoimesti ja suoraan, että Neuvostot ovat paljon parempi, paljon täydellisempi, paljon tarkoituksenmukaisempi demokratian, työtätekevien demokratian muoto kuin Perustava kokous*. Perustava kokous yhdistää kaikki luokat, siis myös riistäjäluokat, myös omistavat luokat, porvariston, siis nekin, jotka ovat saaneet sivistyksensä kansan kustannuksella, riistettyjen kustannuksella, ne, jotka ovat erottautuneet kansasta yhtyäkseen kapitalisteihin, käyttääkseen tietojaan kansan sortamisen aseena, sillä he suuntaavat tietonsa, tiedon korkeimmat saavutukset taisteluun työtätekeviä vastaan. Mutta me sanomme: kun alkaa vallankumous, niin se on työtätekevien ja riistettyjen vallankumous,— ja vain työtätekevien järjestölle, vain riistettyjen järjestölle on kuuluva kaikki valta valtiossa; tällainen demokraattisuus on verrattomasti aikaisempaa demokraattisuutta täydellisempää. Neuvostoja ei ole keksinyt mikään puolue. Te tiedätte mainiosti, ettei ole ollut sellaista puoluetta, joka olisi voinut ne keksiä. Neuvostot syntyivät vuoden 1905 vallankumouksessa. Silloin, vaikka Neuvostot olivat olemassa vain lyhyen ajan, jo silloin kävi selväksi, että Neuvostot ovat ainoa kansan varma tuki taistelussa itsevaltiutta vastaan. Heti kun Neuvostot heikentyivät, kun yleiskansalliset edustuslaitokset tulivat niiden tilalle,— me näimme, kuinka noissa laitoksissa, kaikissa Duumissa, edustaja- ynnä muissa kokouksissa esiintyivät kadetit, kapitalistit, riistäjät, alkoi sovittelu tsaarin kanssa, ja kansanliikkeen elimet heikentyivät ja vallankumous kärsi tappion. Niinpä siis, kun vuoden 1917 vallankumous oli uudestisyntyttänyt Neuvostot ja sitä paitsi muodostanut

* Ks. Teokset, 24. osa, ss. 3—8. Toim.

niitä kautta koko maan, Neuvostot opettivat työläisiä, sotilaita ja talonpoikia siihen, että he voivat ja heidän täytyy ottaa koko valtiovalta omiin käsiinsä, ei kuitenkaan niin kuin porvarillisissa parlamenteissa: siellä jokaisella kansalaisella on samat oikeudet. Köyhien elämä ei muutu hyväksi siitä, että työläinen julistaa olevansa tasa-arvoinen Rjabushinkin kanssa ja talonpoika julistaa olevansa tasa-arvoinen tilanherran kanssa, jolla on 12 tuhatta desjatiinaa maata. Sen vuoksi parhain demokratian muoto, parhain demokraattinen tasavalta on valta ilman tilanherroja ja rikkaita.

Sen vuoksi kun meillä on sota, ennen kuulumaton rappio-tila, nälänhätä, tuhoutumisen, miljoonien ihmisten suoranaisten fyysillisen tuhoutumisen vaara — sen vuoksi Venäjän kansa sai tuntea nopeasti kaiken kokemuksensa perusteella ja teki johtopäätöksen muutamassa kuukaudessa. Huhtikuussa, kun haavoittunut Linde vei 20 päivänä sotilaat Pietarin kadulle kukistaakseen Miljukovin ja Gutshkovin hallituksen pitkän aikaa kestäneen ministerinvaihdostouhun jälkeen, jolloin kaikki puolueet sopuivat kadettien kanssa ja julistivat toinen toistaan kauniimpia, houkuttelevampia ja lupaavampia ohjelmia, kansa tuli vakuuttuneeksi, ettei mistään tule mitään, että sille luvataan rauhaa, mutta itse asiassa sitä viedään hyökkäykseen: kesäkuussa 1917 kymmeniä tuhansia sotilaita kaatui siksi, että tsaarin ja Euroopan imperialistien kesken oli tehty salainen sopimus, jonka Kerenski oli vahvistanut. Tämän kokemuksen, oman kokemuksensa pohjalla eikä minkään propagandan vaikutuksesta kansa vertasi sosialistista Neuvostovaltaa porvarilliseen tasavaltaan ja tuli vakuuttuneeksi siitä, että työtätekevien ja riistettyjen etujen ajamiseen eivät kelpaa porvarillisen imperialismien vanhat reformit eivätkä vanhat laitokset, — siihen kelpaa ainoastaan Neuvostojen valta, ja ihmiset, niin työläiset, sotilaat ja talonpojat kuin rautatieläisetkin ja kaikki työtätekevät valitsevat noihin Neuvostoihin vapaasti edustajansa ja kutsuvat vapaasti pois sellaiset edustajat, jotka eivät tyydytä kansan vaatimuksia ja toivomuksia. Neuvostoissa ei olla sitä varten, että tulkittaisiin lakeja ja pidettäisiin loistavia parlamenttipuheita, vaan sitä varten, että toteutetaan vapaudet ja poistetaan riiston ies. Työläiset itse rakentavat valtionsa uusilla perusteilla, rakentavat uuden elämän

uudella Venäjällä, jossa ei tule olemaan riistäjiä. Siksi ovatkin muodostuneet Neuvostot, siksi me sanoimme, että Venäjän vallankumouksen kokemus on osoittanut ihmisille ja todistanut sen, mitä me olemme jo aikoja sitten tähden-täneet, että Neuvostovalta on paljon parempi demokra-tian muoto kuin porvarilliset tasavallat, ne, jotka ovat muodostuneet Länsi-Euroopan valtioissa; todelliset kan-sanjoukot, työtätekevät, työläiset kykenevät hallitsemaan ja niiden tulee hallita työtätekemättömiä, yhteiskunnan riistävää osaa; työläiset, sotilaat, talonpojat ja rautatie-läiset kykenevät itse olemaan isäntinä, suorittamaan tuot-teiden vaihdon kaupungin ja maaseudun välillä, määrää-mään ilman tilanherroja ja kapitalisteja oikeudenmukaisen työpalkan.

Juuri sen vuoksi Venäjän Neuvostotasavalta on muodostunut nyt täysin sosialistiseksi tasavallaksi, joka on ottanut maat tilanherroilta, säätänyt työväenvalvonnan tehtaissa, siirtänyt pankit työläisten, sosialististen järjestöjen haltuun antaen kansalle mahdollisuuden siihen, että se itse käyttäisi nuo kapitalistien kasaamat ja kokoon haalimat ennen kuulumattomat rikkauudet ja suuntaisi ne kaikkien työtätekevien hyvinvoinnin ja kulttuuritason kohottamiseen eikä työtätekevien riistämiseen. Juuri tämän toteuttaminen onkin Neuvostotasavallan tehtävä. Juuri siksi kansa, ulkomaiden työtätekevät luokat osoittavat meille myötätuntoaan tsaarien sotilassensuurista, ulkomaiden Kerenskien vainotoimenpiteistä, sosialistilehdistöstä huolimatta. Sikäläiset porvarilehdet levittävät häikäilemättä valheita meidän maastamme; meidän lehtiämme vainotaan, sinne ei päästetä ainoatakaan „Pravdan” numeroa. Muutama päivä sitten palasi Sveitsistä toverini, joka oli siellä, missä äskettäin jouduin niin kauan kärsimään, hän sanoi, että vapaassa Sveitsissä ei tiedetä sitä tosiasiaa, että vapaan Euroopan vapaat tasavallat eivät päästä maahansa ainoatakaan lehtemme numeroa, että siellä luetaan vain porvarilehtien levittämää silkkaa valhetta ja että nuo lehdet eivät muuta teekään kuin parjaavat bolshevikkeja. Mutta siitä huolimatta kaikkien maiden työläiset ovat käsittäneet, että Neuvostovalta Venäjällä on todella työtätekevien hallitus. Eikä nyky-Euroopassa, ei Englannissa, Ranskassa, Saksassa sen enempää kuin muissakaan maissa, ole ainoatakaan työläistä, joka ei

ottaisi suosionosoituksin vastaan tietoa Venäjän vallankumouksesta, sillä se antaa heille toivoa, siinä on se soihtu, joka sytyttää koko Euroopan palon.

Se, että Venäjän vallankumous tapahtui niin helposti, on selitettävissä vain sillä, että tsarismi sorti Venäjää mitä hillittömimmin ja ettei mikään maa ollut niin sodan näennyttämä ja uuvuttama kuin Venäjä.

Venäjän kansan onnistui sytyttää ensimmäisenä sosialistisen vallankumouksen soihtu, ja se on tietoinen siitä, ettei se ole tässä taistelussa yksin ja että uskollisten tovereittensa ja ystäviensä auttamana se vie vallankumouksen päätökseen. Mahdollisesti kuluu paljon aikaa, me emme tiedä kuinka kauan kestää, ennen kuin sosialistinen vallankumous leviää muihinkin maihin. Te tiedätte, miten yleensä vallankumoukset tapahtuvat muissa valtioissa. Ja jokainen teistä on elänyt vuoden 1917 ja tietää, että kolme kuukautta ennen vallankumouksen alkamista ei kukaan tiennyt, että vallankumous tulee. Me tiedämme, että työläisten lakot ovat levinneet jo Itävaltaan. Kun Euroopan puolueet omien Tshernovien ja Tseretelien johtamina alkoivat menettää kaiken vaikutuksensa tapahtumien kulkuun, kun ne alkoivat tuntea itsensä kerrassaan eristetyiksi, niin silloin siellä alettiin puhua sotatilan julistamisesta, Saksassa taas sotilasdiktatuurin julistamisesta; Wienissä ovat lakot nyt päättyneet ja sanomalehdet ovat alkaneet ilmestyä. Sain Tukholmasta edustajaltamme Vorovskilta sähkeen, jossa hän tiedottaa, että liikehtiminen on epäilemättä laantunut, mutta sitä ei kyetä tukahduttamaan kokonaan, se alkaa uudelleen. Tämä on eräs tulos siitä, että Brestissä oli alettu rauhanneuvottelut, ja me olemme täyttäneet antamamme lupauksen. Salaiset sopimukset on purettu, tuotu julkisuuteen, ne on naulittu teidän edessänne häpeäpaaluun. Olemme näyttäneet, että nuo entisten kapitalistien sitoumukset, nimitettäköön niitä salaisiksi sopimuksiksi tai lainoiksi, ovat nyt meille pelkkiä paperipalasia ja ne on heitetty syrjään: sillä meille, työtätekeville joukoille ne ovat haittana sosialistisen yhteiskunnan rakentamisessa. Kun saksalaiset esittivät Brestissä julkeita vaatimuksiaan — luvaten sanoissa tunnustaa oikeudenmukaisen rauhan, ilmentäen todellisuudessa kuitenkin samoja rosvojen ja ryövärien intressejä,— niin nyt työtätekevät joukot alkavat tajuta sen. Tuo viivyttely on keinotekoista, se

on joukoille selviö ja ne sanovat, että sodankäynti voidaan lopettaa, niin kuin sen ovat lopettaneet Venäjän työläiset ja talonpojat, että voidaan hyökätä hallituksen kimppuun. Vaikka itsevaltius lokakuun 17 päivänä vuonna 1905 tukahduttikin ensimmäisen koko kansan suurlakon, niin tuo lakko sai aikaan lukuisia tapahtumia, työläisten mielenosoituksia Itävallassa, Wienissä ja Prahassa, ja juuri silloin itävaltalaiset saavuttivat yleisen äänioikeutensa. Tsarismi tukahdutti Venäjän vuoden 1905 vallankumouksen, mutta tuo vallankumous sai Länsi-Euroopan työläiset uskomaan tuleviin suuriin reformeihin, t.s. siihen, mitä parhaillaan tapahtuu.

Te kaikki saitte kuulla Neuvostojen kolmatta edustajakokousta avattaessa monia ulkomaisten puolueiden edustajia, jotka puhuivat, että he ovat seuranneet työväenliikettä Englannissa, Sveitsissä ja Amerikassa, he puhuivat yhteen ääneen, että sosialistinen vallankumous Euroopassa astuu päiväjärjestykseen. Siellä porvaristo on paljon voimakkaampi ja viisaampi kuin meidän Kerenskit, se on ehtinyt järjestäytyä, jotta kansanjoukkojen olisi vaikeampi nousta taisteluun. Siellä työläisten asema on jonkin verran parempi ja siksi siellä on vaikeampi nujertaa vanhoja sosialistisia puolueita, jotka ovat olleet olemassa jo vuosikymmeniä, tulleet valtaan ja saaneet auktoriteetin kansan keskuudessa. Mutta tuo auktoriteetti alkaa jo kadota, joukot ovat kiihtymyksen vallassa eikä ole epäilystäkään siitä, etteikö lähimmässä tai ehkä kaukaisemmassa tulevaisuudessa sosialistinen vallankumous asettuisi päiväjärjestykseen kaikissa maissa, sillä pääoman ikeelle on tullut loppu.

Kun meille sanotaan, että bolshevikit ovat keksineet jonkin utooppisen ajatuksen, kuten sosialismin rakentamisen Venäjällä, että sen toteuttaminen on mahdotonta, niin me puolestamme sanomme: mitenkä sitten utopistit ja fantastikot voisivat saada puolelleen työläisten, talonpoikain ja sotilaiden enemmistön myötätunnon? Eikö enemmistö työläisiä, talonpoikia ja sotilaita asettunut puolellemme siksi, kun he näkivät omasta kokemuksestaan sodan seuraukset ja sen, ettei ole ulospääsyä vanhasta yhteiskunnasta ja että kapitalistit ovat ryhtyneet hävityssotaan käyttäen kaikkia tekniikan ja kulttuurin ihmeitä, että väestö on saatettu raivoon, raakalaisuuteen ja nälänhätään. Tämän ovat

saaneet aikaan kapitalistit, ja sen vuoksi nousee etemme kysymys: on joko tuhouduttava tai murskattava loppuun saakka tuo vanha porvarillinen yhteiskunta. Juuri se tekee vallankumouksemme syvälliseksi. Siksipä näemme, että pienessä naapurimaassamme Eestissä, jossa kansa on lukutaitoista, kokoontui äskettäin maatyöläisten edustajakokous ja valitsi valtuutettunsa, jotka ottivat hoitoonsa kaikki kartanotilat. Se on jo yleismaailmallinen mullistus. Maatyöläiset, jotka kapitalistisen talouden vallitessa olivat yhteiskunnallisen portaikon alimmalla rapulla, ottavat nuo kartanot valvontaansa. Edelleen Suomessa, missä eduskunta on esiintynyt kansakunnan nimessä, missä porvaristo on vaatinut meiltä Suomen itsenäisyyden tunnustamista, me emme rupea pitämään väkivalloin Venäjän alaisena tai samaan Venäjän valtioon kuuluvana ainoatakaan niistä kansakunnista, joita tsarismi esti sortotoimenpitein itsenäistymästä. Me aioimme saada puolellemme toisia kansakuntia — Ukrainan, Suomen, — emme väkivalloin emmekä pakottamalla, vaan siten, että ne luovat oman sosialistisen maailmansa, omat neuvostotasavaltansa. Me näemme nyt, että Suomessa odotetaan joka päivä työväen vallankumousta; siinä samassa Suomessa, joka jo 12 vuotta, vuodesta 1905 lähtien, on nauttinut täyttä vapautta maassaan ja jolla on oikeus valita demokraattiset laitoksensa. Vuosina 1905—1917 tuohon maahan, joka eriaa muista korkean kulttuurinsa, taloudellisen rakenteensa ja menneisyytensä puolesta, tuohon maahan pääsi kipinöitä siitä palosta, jota bolshevikit ovat muka keinoitekoisesti lietsonneet, ja me näemme, että siellä alkaa sosialistinen vallankumous. Tämä ilmiö on todisteena siitä, että me emme ole puoluetistelun sokaisemia, että me emme ole toimineet suunnitelman mukaan, vaan että ainoastaan koko ihmiskunnan ulospääsemätön tilanne sodan jälkeen on aiheuttanut tämän vallankumouksen ja tehnyt sosialistisen vallankumouksen voittamattomaksi.

Toverit, sallikaa minun lopettaa selostukseni viittaamalla siihen, että kaikki tämä on ilmennyt myös täällä rautatieläisten edustajakokouksessa. Me näimme, kuinka vaikeaa on ollut taistelu ylimpiä rautatiejärjestöjä vastaan. Te, rautatieläiset, tulitte itse kokemuksestanne vakuutuneiksi, että rautateillä työskentelevät proletaarijoukot ovat kantaneet omilla hartioillaan rautatielaitoksen järjes-

telyn vaikeuksien koko taakan. Rautatielaitos ei noin vaan sattumalta, teennäisesti joutunut tällaiseen umpikujaan: sitä joko jarrutti tietoisesti porvaristo, jonka olivat ostaneet miljonäärit pannen siihen satoja tuhansia ruplia ja ollen valmiit tekemään kaikkensa tuhotakseen Neuvostovallan; tai sitten porvaristo kieltäytyi muuttamasta tuota järjestystä ollen sitä mieltä, että jumala on niin säätänyt, että olisi esivalta ja köyhiä, jotka tekevät esivallalle töitä, ja että esivalta pitäisi pilkkanaan köyhiä. Hallintovirkailijat todella luulivat, että jumala on tosiaankin niin säätänyt ja että toisenlaista järjestystä ei voi ollakaan, ja että jos tätä järjestystä rikotaan, niin syntyy sekasortoa. Mutta niin ei ole käynyt. Työtätekevien joukkojen yhtenäisyys ennen kaikkea, ne kykenevät saamaan aikaan toverikurin ja kykenevät käyttämään hyväkseen kaikkia tekniikan ja kulttuurin saavutuksia järjestääkseen oikein rautatielaitoksen työn sekä kaupungin ja maaseudun välisen tuotteiden vaihdon, auttaakseen työläisiä ja talonpoikia järjestämään kansantalouden koko Venäjän mitassa siten, että työtätekevät joukot saisivat ilman tilanherroja ja kapitalisteja nauttia töittensä tuloksista, että tieteelliset ja teknilliset tiedot edistäisivät koko rautatietalouden toiminnan parantamista eikä pienen ihmisryhmän rikastumista, rahasäkin paisuttamista. Tämä on meille erittäin tärkeää. Te tiedätte, kuinka suurella määrällä tapahtuu lahjomista, petkutusta ja keinoittelua jokaisen risteysaseman lähetyvillä, te tiedätte, että riistäjät tuhlaavat miljoonia aiheuttaakseen vahinkoa liikenteelle ja saattaakseen rautatievaunut teille tietymättömille. Tämä kaikki tehdään sen vuoksi, että saataisiin nälänhätä suuremmaksi ja kansa kiihottumaan Neuvostovaltaa vastaan. Kuitenkin te kaikki tiedätte, että kun suurin osa rautatiejärjestöjä liittyy yhteen ja asettaa tehtäväkseen Neuvostovallan tukemisen, niin vasta silloin saadaan ankarassa taistelussa hävitetyksi kaikki veijarit, sabotoijat, kapitalistit ja riistäjät, koko tuo porvarillisen yhteiskunnan jäte, ja vasta silloin voidaan järjestää oikealla tavalla rautatietalous ja vapauttaa täydellisesti työläiset, sotilaat ja talonpojat sortajien vallan alta, vasta silloin me tulemme sosialismiin. (Koko sali osoittaa myrskyisesti suosiotaan.)

2

VASTAUS KYSYMYKSIIN

Toverit, esitetyt kysymykset jakautuvat kahteen ryhmään: toisen ryhmän kysymykset koskevat Perustavaa kokousta, toisen — nälänhätää ja taloudellista rappiotilaa. Vastaan kummankin ryhmän kysymyksiin yhdistäen niitä sikäli, mikäli ne koskevat enemmän tai vähemmän samaa asiaa. Mitä Perustavaan kokoukseen tulee, niin meiltä kysytään: oliko oikein laskea hajalle Perustava kokous ja eikö pitäisi kutsua koolle uutta Perustavaa kokousta? Tai eikö olisi ollut oikeammin asettaa kysymys kansanäänestykseen ennen kuin Perustava kokous laskettiin hajalle? Ei, toverit, asiaa ei paranna kansanäänestys eikä uusi Perustava kokouskaan. Sellainen on nyt puolueiden asema Venäjällä. Me olemme nähneet, ketä kannattavat kapitalistit ja ketä työläiset ja talonpojat. Neuvostovaltaa ei ole luotu jollakin dekreetillä eikä jonkin puolueen päätöksellä, sillä Neuvostovalta on puolueita korkeammalla, se on luotu vallankumouksen kokemuksen pohjalla, miljoonien ihmisten kokemuksen pohjalla; ei ole ensinkään sattuma, että Neuvostot syntyivät vuonna 1905, kehittyivät ja perustivat vuonna 1917 sellaisen uuden tasavallan, jollaista ei ole eikä tule olemaan Euroopan maissa niin kauan kun siellä säilyy pääoman herruus. Mutta Neuvostotasavalta voittaa kaikkialla, ja silloin annetaan pääomalle ratkaiseva isku. Minun on huomautettava, että Perustava kokous ja kansanäänestys ovat entisten porvarillisen parlamentarismien esikuvien mukaisia, ja kansanäänestyksessä, koska vallitsee pääoman herruus, on se otettava huomioon ja hierottava kaappoja. Neuvostovallan edustajat eivät ole sellaisia,

jotka taittaisivat peistä parlamenteissa ja pitäisivät loistavia puheita lujittaen pääoman ja virkamieskoneiston herruutta. Neuvostovalta saa alkunsa itse työtätekevästä joukoista, se ei muodosta parlamenttia, vaan työtätekevien edustajien kokouksen, joka julkaisee lakeja, joita sovelletaan välittömästi, noudatetaan elämässä ja jotka asettavat tehtäväkseen taistelun riistäjiä vastaan. Entisen esikuvan mukaan muodostettu Perustava kokous ja entiseen tapaan suoritettu kansanäänestys asettivat tehtäväkseen koko kansakunnan tahdon yhdistämisen ja sellaisen mahdollisuuden luomisen, että sudet ja lampaat, riistäjät ja riistettävät voisivat elää sovussa. Ei, me emme tahdo sitä. Kaiken sen olemme joutuneet kokemaan ja tulleet tuntemaan. Me olemme saaneet kaikesta tuosta jo kylliksemme. Ja olemme varmoja, että enemmistö työläisiä, talonpoikia ja sotilaita on saanut siitä kyllikseen. Tällaisena aikana, jolloin sota pakottaa moniin sankarillisiin ponnistuksiin pääoman kynsistä vapautumiseksi, sillä muuten uhkaa tuho, meidät pakotetaan tekemään koe, joka Euroopan maissa on jo tehty ja jonka seurauksena saisimme vanhan porvarillisen kapitalismin ja yleiskansallisen edustuslaitoksen, emmekä työtätekevien joukkojen edustuslaitosta. Me emme tarvitse porvarillista edustuslaitosta, vaan riistettyjen ja sorrettujen edustuslaitoksen, joka tulee käymään armotonta taistelua riistäjiä vastaan. Sellainen on Neuvostovaltan pyrkimys; siihen ei kuulu parlamentti eikä kansanäänestys. Neuvostovalta on korkeammalla sitä, se antaa työtätekeville mahdollisuuden, jos he ovat tyytymättömiä puolueeseensa, valita uudelleen edustajansa, antaa valta toiselle puolueelle ja vaihtaa hallitusta ilman pienintäkään vallankumousta, sillä Kerenskin — Kaledinin ja porvarillisen Radan kokemus on osoittanut, että neuvostovaltaa vastaan taistelemine on mahdotonta. Joskin Venäjällä on nyt kymmeniä ihmisiä, jotka taistelevat Neuvostovaltaa vastaan, niin tuollaisia kummallisia ihmisiä on kuitenkin vähän, ja muutaman viikon kuluttua ei heitä tule olemaan ensinkään, ja voitolle pääsee Neuvostovalta sorretun luokan organisaationa kukistaakseen sortajat ja poistaakseen riistäjät.

Siirryn nyt tarkastelemaan nykypäivien kauheata vitsausta — meitä uhkaavaa nälänhätää. Mikä on rappiotilan perussyö? Perussyynä siihen rappiotilaan, joka uhkaa

nälänhädällä kaupungeissa ja teollisuusalueilla, on sabotoijien herruus, taloudellinen rappiotila, jota nämä sabotoijat ylläpitävät syyttäen siitä meitä. Me tiedämme mainiosti, että viljaa on Venäjällä riittävästi, että sitä on Kaledinin valta-alueella, kaukaisessa Siperiassa ja viljarikkaissa kuvernementeissa. On sanottava, että riistetyt luokat eivät voi koskaan vapautua, elleivät ne luo lujaa, ankaraa, vallankumouksellista valtaa. Toverit, mitä sabotoijiin tulee, niin sanon, että me tiedämme niiden asuntojen osoitteet, joissa sabotoivat virkamiehet ovat käyneet nostamassa palkan kolmelta kuukaudelta etukäteen, mihin tarkoitukseen Rjabushinski antoi 5 miljoonaa, englantilaiset ja ranskalaiset imperialistit tietyn summan sekä romanialaiset tietyn summan. Juuri sitä on sabotaasi: lahjottuja ihmisiä, suurissa viroissa olevia toimihenkilöitä, joilla on vain yksi päämäärä: tuhota Neuvostovalta, vaikkei monikaan heistä sitä käsitä. Sabotaasi on pyrkimystä palauttaa entinen paratiisi riistäjille ja entinen helvetti työtätekeville. Mutta tehdäksemme tyhjäksi tuon pyrkimyksen meidän on murrettava heidän vastarintansa.

Edelleen meille huomautetaan rautatietoimitsijain työpalkasta. Se on pelkkää väärinkäsitystä. Oli vain yksi ainoa komissaari, joka mahdollisesti tulkitsti siten tämän kysymyksen ja antoi sellaisen määräyksen, mutta kumosi tuon määräyksen heti saatuaan Kansankomissaarien Neuvoston ensimmäisen ohjeen ¹¹⁰, ja puhua nyt siitä, että se olisi ollut Neuvostovallan tarkoituserä — merkitsee ettei olla perillä asioista.

Mitä meidän on tehtävä voittaaksemme nälänhädän ja anarkian? Ensinnäkin on murrettava kapitalistien vastarinta ja pantava sabotoijat sellaiseen asemaan, etteivät he voisi tehdä vastarintaa. Kun „Novaja Zhiznin” kannattajat ja muut muka sosialistiset äänenkannattajat puhuvat siitä, ettei sabotoiminen ole lakannut kahteen ja puoleen kuukauteen, niin sanon: miksi te sitten ette auta meitä tekemään loppua tuosta sabotoinnista. Pankit ovat nyt jo siirtyneet Neuvostoille. Eilen oli seuraavanlainen tapaus: luokseni tuli Finn-Jenotajevski, ammatiltaan kirjailija, ja ilmoitti 50 tuhannen henkilön nimessä, että pankit ovat valmiit työskentelemään kokonaan Neuvostovallan alaisina. (Myrskyisiä suosionosoituksia.) Minä vastasin pankkivirkailijain edustajalle: „Olisi pitänyt

tehdä niin jo aikoja sitten". Me emme kieltäydy neuvottelemasta järjestön kanssa, olkoonpa se pankkivirkailijain tai joku muu järjestö, jos tuo Neuvostovallan tunnustaminen merkitsee todella sitä, että työtätekevien enemmistö tunnustaa sen käytännössä eikä vain sanoissa. Tuollaisen ilmoituksen me saimme kuulla pankkivirkailijoilta, jotka ovat tottuneet harjoittamaan ennen kuulumatonta keinoteltua ja tilaisuuden sattuessa kahmaisemaan ruplan poikiineen, joten heidän taskunsa ovat pullollaan miljoonavoitoista.

Nyt he ehdottavat meille neuvotteluja, mutta nämä eivät tule olemaan sellaisia neuvotteluja, joita käytiin Kerenskin kanssa. Me emme käy puhumaan pankkireformista. Ensin me valloitimme pankit asevoimin, ja vasta sitten alamme neuvottelut ja ryhdymme tekemään päätöksiä ja antamaan määräyksiä. Meille on tärkeää murtaa sabotoijien vastarinta heti alussa, vasta sitten voimme ryhtyä neuvotteluihin. Sellainen on nälänhätää ja anarkiaa vastaan käytävän taistelun tie, ja vain sitä kulkien voidaan voittaa kapitalismin ja rappiotilan kauhut. Te tiedätte, minkälaiseen ennen kuulumattomaan rappiotilaan on saatettu koko maailma, varsinkin Venäjä, jonne tsarismi jätti perintönään lahjottavuuden, väkivallan ja työtätekeviin kohdistuvan vihan ja pilkkanteon. Ja nyt valitellaan anarkian johdosta; ajatelkaapa itse, saattavatko kolme vuotta taisteluhaudoissa viettäneet ja sodan näännyttämät ihmiset taistella sen vuoksi, että Venäjän kapitalistit rikastuisivat, sen vuoksi, että Venäjän kapitalistit tarvitsevat Konstantinopolin. He näkevät joka askeleella, että ihmiset käyttävät miljooniaan kukistaakseen Neuvostovallan ja saavuttaakseen maailmanherruuden.

Toverit, näiden muutosten päätökseen vieminen yhdessä päivässä ei ole mahdollista. Sosialistinen vallankumous on alkanut, nyt kaikki riippuu siitä, että saadaan aikaan toverikuri eikä kasarmikuria, itse työtätekevien joukkojen kurinalaisuudesta eikä kapitalistien kurinalaisuudesta. Kun rautateiden työväki ottaa vallan omiin käsiinsä, niin se murtaa aseellisen järjestön avulla sabotoinnin ja keinottelun ja asettaa tehtäväkseen rangaista kaikkia niitä, jotka harjoittavat lahjomista ja häiritsevät normaalia rautatieliikennettä. Sellaisia ihmisiä on rangaistava suurina kansanvaltaa vastustavina rikollisina. Vain

tällaisesta organisaatiosta, neuvosto-organisaatiosta, sen lujuudesta ja tarmokkuudesta riippuu menestys taistelussa kapitalisteja, sabotoijia, veijareita ja Rjabushinskeja vastaan. Tällainen tie on valittava nälänhädän voittamiseksi, sillä Venäjällä on kaikkea: sekä rautaa että naftaa ja viljaa, sanalla sanoen kaikkea, mitä tarvitaan, jotta voitaisiin elää ihmisten lailla. Kun riistäjät voitetaan, niin Neuvostovalta ja taloudenhoito Venäjällä lujittuvat — ja niin tulee tapahtumaan. (Myrskyisiä suosionsoituksia.)

*Julkaistu ensi kerran v. 1918 kirjassa:
„Pietarissa tammikuun 5—30 pnä 1918
pidetyn Venäjän rautateiden
virkaileijain, rata- ja konepaja-
työläisten ylimääräisen
edustajakokouksen aineistot”*

*Julkaistaan kirjan
tekstin mukaan*